

Màrius Serra, *quiet*

ENRIC SUBIÑÀ I COLL

El passat 6 d'octubre ens visità l'escriptor Màrius Serra, que va presentar el seu llibre: *Quiet*. El Saló de Pedra del Capítol, gairebé ple, va acollir amb entusiasme el "mediàtic" escriptor. Com diu el propi autor, "el llibre cobreix set anys en la vida del seu fill Lluís Serra Pablo, àlies Llullu, que va néixer amb una greu encefalopatia que la ciència neurològica encara no ha estat capaç de definir". El llibre fou publicat el novembre del 2008, i malauradament en Llullu moriria el juliol del 2009.

El llibre està dividit en 29 breus capítols que narren escenes i episodis concrets de la vida d'en Llullu, algunes amb toc d'humor. És un llibre que es llegeix d'una passada, no te n'adones i l'estàs acabant. Passes de moments durs, difícils, en què costa molt de posar-se a la pell dels pares, a escenes en les quals no pares de riure. En això l'autor té la gràcia de posar tocs d'humor enmig de la "tragèdia". En Màrius, però, li agrada definir al Llullu com a pluridiscapacitat.

En principi no es presentava fàcil i costava defugir les emocions en la conversa amb en Màrius. Segurament el fet que el Lluís fes temps que no estava entre nosaltres, sumat amb l'enorme enteresa del pare i el voler explicar sovint els episodis en toc d'humor, va facilitar molt el diàleg. El primer que ens va dir va ser que tenia clar que havia d'escriure sobre el Llullu. El detonant de tot fou l'episodi viscut el 2007 a Gènova, on la mestressa d'un restaurant va passar de la simpatia a la mala

educació en adonar-se de les limitacions físiques i psíquiques del nen i dels "perjudicis" que podia causar-li al negoci si el nen sopava al restaurant. L'autor va decidir "desordenar" cronològicament els episodis ja que si no ho hagués fet els més tristos estarien a l'inici del llibre i els més divertits al final, per tant, va decidir de disposar-los seguint un ordre "emocional". Cada episodi està plantejat com un conte, amb les seves tres parts. Plantejament, nus i desenllaç.

Va explicar una anècdota molt divertida, relacionant la cadira de l'hospital on va haver de dormir moltes nits. Es tractava d'una cadira reclinable, en una habitació on hi havia sis llits i sis cadires.

El llum restava obert, i tenia clar que no podria dormir-hi ni una hora, per la qual cosa anava carregat de llibres i llibres per llegir. Però, realment, eren butaques incòmodes? Va entrar al web de la British Airways, Primera Classe, i va anotar-se les mesures de la butaca corresponent. Aleshores, un cop va tornar a l'habitació de l'hospital Vall d'Hebron, amb un "metro", va mesurar la butaca. La gran sorpresa és que era exactament igual, en quant a mesures, a la de Primera Classe de la British. A partir d'aleshores, va dormir com un liró. Si es pot veure diferent la cadira, *Quiet* també pot ser una manera de veure diferent els pluridiscapacitats.

Màrius Serra, acompanyat per l'Enric Subiñà, relatant les seves vivències amb les butaques de l'hospital.

Foto: Mireia Gurri